

Работите, нали, още? — изви глава той къмъ нея.

— Оставете мене... Вие, — вие кажете какво правите?

— Азъ?... Ха! Когато заминахъ отъ България, оставихъ на вратата на стаята си бележка — нали знаете, какъ търговци и адвокати пишатъ: „Ще се върна следъ десетъ минути“. Азъ писахъ — „Ще се върна следъ десетъ години“. Осемъ вече изтекоха. Но и следъ още осемъ — нѣма да се върна... Какво правя ли?... Тукъ съмъ отъ май до октомврий всѣка година — рисувамъ портрети отъ натура, на плажа на „Excelsior Hôtel“ и „Palace“ въ Лидо... Американци, англичани, нѣмци... Портретистъ на свѣтовнитѣ магнати въ кжпални костюми... Зиме — въ Парижъ, Берлинъ, Лондонъ — пакъ портрети на познатитѣ на тукашнитѣ клиенти... Не мога да се оплача... гешефтитѣ сж добри... Но когато дойдохъ, въ самото начало, бѣхъ фотографъ, тукъ, на плацата... Дори съмъ записанъ и днесъ въ синдиката... — засмѣ се той, и напълни луличката.

— А за себе си не работите ли? — запита доктора.